

**Žiadne
prudké
pohyby**

Maxim E. Matkin

**Žiadne
prudké
pohyby**

Žiadne prudké pohyby

Maxim E. Matkin

slovar

Text © Maxim E. Matkin 2012
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2012

ISBN 978-80-556-0681-1

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

1. kapitola

Osemdesiat percent úspechu je zúčastniť sa

Psychologička bola mladá a mala krátku sukňu. Takú krátku, že keď si sadla a zabudla držať nohy tesne pri sebe, bolo jej vidieť farbu spodných nohavičiek. Boli ako nebo v letný podvečer. Spýtala sa ho, či si to nechce ešte rozmyslieť.

Myslím, že nie, povedal a nevedel prestať myslieť na tie jej modré spodné gaťky, len tak bez túžby, bez zápalu, iba na základe akejsi estetickej fascinácie.

Psychologička si čosi poznačila do bloku z recyklovaného papiera a zdvihla k nemu pohľad.

- Volajú vás Sakriš? - skúsila to znovu a iste verila, že celkom nenútene. V nadväzovaní kontaktu s mužmi v jeho rozpoležení zjavne nebola šampiónka.

- Prezývka.
- Ako ste k nej prišli?
- To je dlhá história.
- Nepoviete mi ju?
- Nie.

Odmlčali sa. Psychologička sa postavila, a aby vyplnila trápnu pauzu, šla privrieť odchýlenú vetračku. Sakriš si tak mohol pozrieť jej nohy zozadu. Keď sa postavila na špičky, aby dočiahla na kľučku okna, odhalila modrinu na zadnej strane stehna. Na takom zvláštnom mieste. Vedel si okamžite a celkom presne v hlave premietnuť, ako ju nahý nejaký chlap potiahol za nohy a ona sa pritom udrela o drevený rám postele. Bolesť vtedy necítila, bola vzrušená, a ten chlap do nej vzápätí vnikol. Vedel si prestaviť tie jej stehná, ako sa z vlásoknic pomaly vlievala krv do podkožia a vytvárala modrinu, kým ich ktosi držal chlpatými šlachovitými rukami a prirážal. Vedel si predstaviť jej pohybujúce sa prsia, zatvorené oči, vlasy rozhádzané po plachte, zuby zahryznuté do spodnej pery. Vedel si predstaviť jej stenanie a zvuk, ktorý vydávajú dve spotené telá, keď do seba vrážajú v stupňujúcom sa tempe. A nič to s ním nerobilo. Akoby fantázia a jeho vlastná sexualita prešli rozvodovým konaním a už o sebe nechceli ani počuť.

Psychologička si znovu sadla. Prekrížila nohy. Jej tvár neprežrádzala nič.

- Skúsenosti hovoria, že nie je dobré robiť rozhodnutia okamžite po stresovej udalosti, - povedala.

- Koho skúsenosti to hovoria? - spýtal sa Sakriš. On robil svoju prácu sedemnášť rokov, ona si ešte zjavne cestou z promócie nestihla kúpiť dlhšiu sukňu. Toto porovnanie v miestnosti s plastovými stoličkami usporiadanými do kruhu síce nezaznelo nahlas, ale viselo vo vzduchu celkom výrečne.

Zostalo definitívne ticho. V okne za psychologičkiným chrbtom sa v studenom vetre ohýbala rozkvitnutá

haluz nejakého stromu. Nevedel akého, v ovocných stromoch sa nevyznal. Vietor sa zaprel s novou silou a z konára pršali biele lupene ako slzy opustenej nevesty.

Zahľadela sa do notesa a líca jej očerveneli.

Zamrzelo ho to, lebo nerád ľudí zahanboval.

Prehltla nasucho.

Rád by jej povedal, že je to v poriadku, pretože keď nejde o život, ide o hovno. Ale nemohol. Lebo o život v tomto prípade bohužiaľ šlo.

Trajekt pomaly páral hladinu a s hlukom sa vzdaloval pevnine. Pálili ho oči. Slnko sa ťahalo nad obzor a nemilosrdne pražilo. Slnečné okuliare si zabudol ešte na letisku vo Viedni. Čakali tam do zbláznenia, odbavení, prehliadnutí, vyprázdnení a vystresovaní, najskôr kvôli počasiu, potom kvôli technickým príčinám a potom už len tak bez vysvetlenia. Nespal. Ani neskôr, keď už sedeli v lietadle a rútili sa tmou. Nemohol spať. Podvedome dával pozor, mal zlozvyk byť v strehu, keby bolo treba zasiahnuť a riešiť problém. Pomáhať. Zachraňovať. Bohvie, či sa toho niekedy zbaví.

Keď pristávali, práve svitalo. Ostro a neohľaduplne. Sakriš sa spomalene s húfom cestujúcich v rozospatom tranze vyviekol z lietadla, počkal si na kufor a vyšiel z budovy letiska. Mimo všetkého toho devitalizovaného vzduchu klimatizácií, v ktorom sa zdržiaval viac ako 24 hodín, sa zhlboka nadýchol a mal zrazu chuť si zapáliť. Po desiatich nefajčiarskych rokoch. Bol však v Grécku skoro ráno. Takže zohnať cigaretu mohol iba ak lúpežou. Obďaleč poťahovali z cigariet

dvaja počerní územčistí chlapi. Komparz z Kmotra, povedal by Woody Allen.

- Cigáro? - spýtal sa jeden z nich.

Prikývol.

- Taxí? - spýtal sa druhý.

Prikývol druhýkrát a odštartoval tým hromadné nasadenie cestujúcich z lietadla do áut a ich smerovanie na trajekt. Nervozita nazbieraná komplikovaným transportom sa pomaly vytrácala a slabla úmerne s tým, ako v spätných zrkadielkach taxíkov mizla budova letiska. Čím viac sa blížili k prístavu, k miestu, kde sa možno už celé stáročia nalodovali pútnici, obchodníci a rybári, aby sa vydali na more, tým väčšia odovzdanosť a pokoj sa zmocňoval hŕstky navzájom si cudzích ľudí. Sakriš tomu rozumel. S lietaním má ľudstvo krátke skúsenosti, takže ten nepokoj, ten pocit neprirodzenosti je pri pohybe vzduchom celkom pochopiteľný. Plávanie vo vode je nám však vlastné už od maternice, je to známy pocit, vnem vrytý do podvedomia stoviek generácií ľudských bytostí. Voda a my v nej. Súznenie, nie boj. Sakriš uvidel morskú hladinu a mal chuť skočiť a plávať, kým bude vládať. Neskočil. Nalodil sa, zúčastnil sa nastupovacieho chaosu, vystúpil po schodíkoch na terasu trajektu a pozoroval hlučných Grékov v kovbojských klobúkoch, ako na spodnej palube organizujú autá, motorčky a autobusy. Z malého otlčeného auta vystúpila korpulentná žena v kvetovaných šatách, čosi kričala na zamestnanca trajektu, Sakriš nedokázal určiť, či žartujú, alebo nadávajú, potom žena z papierového vrecka vybrala koláč a hodila ho po mužovi, potom ďalší a nakoniec celé vrecko. Muž to všetko chytil a zahryzol sa do koláča. Smiali sa. Južania.

Sakriš sa odvrátil a počkal, kým zahúkanie oznámi zahájenie ďalšej časti ich presunu.

Čajky so škrekotom krúžili okolo trajektu a padali dolu v pôvabných piruetách. Akýsi chlapec im hádzal kúsky pečiva z obalu s logom leteckej spoločnosti. Motor hučal, ľudia na otvorenej palube mlčky posedávali a rozospato pozerali do vln mora.

Dvojice milencov si robili navzájom momentky na pozadí modrej oblohy.

Deti pospávali v náručí rodičov.

K horizontu pozerali manželské dvojice, skrotení muži nesúci nevkusné príručné batožiny svojich žien, multifunkčné rárohy, čo si v nich budú neskôr na pláž vláčiť krémy a nervy, s infantilnými vzormi veľkohlavých zvieratiek a kvetov, ktoré akoby symbolizovali ich potupu – potupu mužov, ktorí sa stali súčasťou sveta svojich manželiek, sveta praktických riešení a ľúbivých farieb. Ich ženy, naspídané barbie ružovou a holdujúce umelým nechtom, urazene mlčali pri svojich na život a na smrť prikovaných mužoch v béžových tričkách zakasaneých do kaki bermúd, nemilosrdne na dve časti prerezávajúcich ich pivné pupky.

Na prove sa trepotala bielo-modrá grécka vlajka.

Sakriš pozeral na približujúci sa ostrov a cítil, ako sa ho cyklicky zmocňujú záchvaty akútnej únavy.

Hukot mora, astmatický dych motora a monotónny vreskot čajok.

Objavila sa pri ňom blondína, ktorej ešte v lietadle pomáhal vykladať nad hlavu príručnú batožinu. Cestovala s dvomi ďalšími mužmi, ale tí sa tvárili ako mameluci.

Blondína mala na tvári obrovské slnečné okuliare a v ruke otvorenú fľašu Moët & Chandon.

- Gróf Fridczký hovoril, že šampanské treba piť hneď ráno, a nie keď máte v sebe už liter vodky, - povedala blondína a podala mu fľašu.

Vietor jej lepil rozopnutú bielu košelu na telo, cez látku jej presvitala čierna podprsenka. Bola v džínsovej minisukni a sandáloch na podpätkoch široko rozkročená, aby to na lodi vybalansovala. Čakala, kým si Sakriš fľašu priloží k ústam.

- Múdry človek, - povedal, keď si odpil. V ústach mu zašumelo.

- Múdry, - prisvedčila. - Ale teraz neviem, či bol práve gróf. Možno mal nejaký menší titul.

- Nevadí, - povedal Sakriš. Nevedel, o čo jej ide, nevyzerala na človeka, ktorý sa dáva do reči, pretože trpí komunikačným deficitom. Pôsobila dojmom človeka, ktorý vždy vie, čo robí a prečo. Kam by ju zaradil? Upravená žena neurčitého veku. Dobré telo. Mejkap, rúž, nechty. Farby zladené, prenikavý parfum. Blond vlasy odrážajúce slnko. Do očí jej nevidel. Mohla mať dvadsaťpäť aj štyridsať. Nevyznal sa v tom, o tom sa presvedčil už dávno, že v odhadovaní veku obetí tápa. Hádal im obyčajne menej, hovorili mu preto, že je preborníkom v platonickvej plastickej chirurgii. Odpil si ešte raz. Vrátil jej fľašu a ona si ju priložila k ústam.

Tesne nad ich hlavami preletela čajka, takmer sa o nich obtrela krídlom. Blondína sa ani nepohla, ako by rezignovala na bežne rozšírené reflexy.

- Nie ste ten hasič? - spýtala sa.

Podala mu fľašu.

- Ste jasnovidka?

- Pozerám správy.

- Hm.

- Takže ste? Mám pamäť na ľudí, nezvyknem sa myliť, - povedala. - Tri dni to bežalo úplne všade a vy máte takú výraznú tvár.

- Hm, - povedal sucho.

- Suzie, - podala mu ruku. - Ja som Suzie. A mám dnes narodeniny.

- Všetko najlepšie, - povedal Sakriš.

- Uvidíme sa ešte? - spýtala sa Suzie.

Pozrel na ňu s údivom.

- Koľko sa zdržíte na ostrove? - spýtala sa.

- Koľko bude treba.

Majiteľ penziónu ich privítal osobne. Opálený a usmiatey fešák niečo po štyridsiatke, enjoy your time here, užite si to tu, povedal. Pri barovom pulte pod stromami akýsi mladík skladal stoličky, hral tam jazz a všetci dostali pozvanie na panáka domáceho cipura na privítanie. Okrem Sakriša teda aj štíhla žena v námorníckom tričku s obrovským kufrom a červenou notebookovou taškou. Blondína s mamelukmi sa odišla ubytovať do hotela za kopcom.

Z jednej strany gýčovo modré more, z druhej strany trojposchodový penzión s bielymi roletami, ružami a ratanovými kreslami na balkónoch, pred nimi taverna zatienená stromami a slnečníkmi obrastenými viničom. Cez cestu sa prechádzkovým krokom premiestnila mačka farby rozpáleného piesku. Dvaja fľakatí psíci vyhrievajúci sa na slnku ju ignorovali.

- Toto tu vôbec nevyzerá ako kríza, - povedala po anglicky žena s notebookom a usmiala sa na hoteliéra. Mala prízvuk ako Kate Winslet vo filme Titanic. Sakriš vedel, že on sám má prízvuk ako Slováč, ktorý sa

cudzíe jazyky učil väčšinou z nahrávok pre samoukov, takže kým bol triezvy, v komunikácii s cudzincami uprednostňoval veľavýznamné mlčanie. Vyhybanie sa strápneniu ho dostalo tam, kde je, uvedomil si. Na mieste, kde nechcel byť. Doslovne ani obrazne.

- We must think possitive, - povedal Grék a s prízvukom si zjavne hlavu nelámал. - Musíme myslieť pozitívne.

Sakriš fakt netušil, ako by sa s týmto mohol stotožniť.

Vyfasoval kľúč s príveskom v tvare ostrova, na ktorom sa ocitol a pomohol žene v námorníckom tričku vyvliecť kufor hore strmými schodmi. Mala kľúč od susednej izby. Poďakovala a usmiala sa. Až zblízka zisťtil, že nie je zďaleka taká mladá, ako pôsobila na prvý pohľad, ale mala krásny úsmev.

- Vyzerá ako Jean Reno, však? - nadviazala konverzačne.

- Kto? - spýtal sa Sakriš.

- Majiteľ tohto penziónu.

- Nevieam, či poznám niekoho, kto sa volá Jean Reno, - povedal Sakriš.

- Magická hľbočina, - nadhodila žena. - Alebo Leon.

- Už viem, - povedal Sakriš. - Naozaj sa naňho podobá.

- Je to príjemné, keď si môžeme predstavovať, že sú okolo nás filmové postavy.

Sakriš mal na chvíľu pocit, že ak dnešný deň bude aj naďalej pokračovať v duchu týchto konverzácií, do večera sa zblázni. Nemal náladu na životné zamyslenia.

- Prečo? - spýtal sa a strčil kľúč do zámky svojich dverí.

- Lebo keď v tom, čo sa nám deje, dokážeme vidieť príbeh filmových hrdinov, ľahšie to vieme prijať, - povedala.

- To je trochu zložité.

- Nie je nutné pochopiť to na prvýkrát, - zasmiala sa žena a zmizla aj s batožinou za dverami.

Sakriš odomkol a vošiel do spartánsky zariadenej izby. Otvoril presklené dvere na balkón, aby dovnútra vpustil zvuk, obraz aj pach mora. V okamihu, ako sa vystrel na posteli, mu prišla esemeska s textom *EŠTE 21*.

Ako keby som to nemal spočítané, pomyslel si Sakriš a vedel, že teraz si už nebude schopný zdriemnuť, ani keby ako chcel.

Sakriš ukázal predavačovi za pultom fotografiu a pozorne pritom sledoval jeho tvár. Či sa tam objaví závažanie, či zareaguje niektorý z tých pätnástich mimických svalov znázorňujúcich klamstvo. Či si bude šúchať nos alebo uhýbať pohľadom.

Grék však len našpúlil spodnú peru a pokrčil plecami. Nepozná. Nevie. Ale má nový tovar, tradičný a pritom originálny, zlato, striebro, kamene, hodinky, ikony, fotorámy, dá aj zľavu, pretože mu je Sakriš sympatický. Pochopiteľne.

Klimatizácia vo vyblýskanom obchode hučala, Sakriš zaregistroval aj prenikavý pach osviežovača vzduchu. Odludštená realita. Napodobenina skutočnosti.

Nechám vám tu fotografiu, možno si spomeniete neskôr, povedal Sakriš, ale chlapík ju nechcel, nemá si na čo spomenúť, fakt nie.

Vedia príslušníci stredomorských národov klamať tak dokonale, že to nie je na nich poznať? Alebo dokážu sami seba presvedčiť o tom, že to, čo je pre nich výhodnejšia alternatíva skutočnosti, je pravda, a tak sa im naozaj ani nezachveje hlas, ani nespotia ruky, keď prezentujú svetu lož?

Predavač odprevadil Sakriša až k dverám klenotníctva, tam sa oprel o zárubňu, pozoroval ulicu a predhadzoval si medzi prstami komboloi zo zelených kamienkov.

Sakriš pozrel na papierik, kam si vypísal všetky relevantné obchody tohto typu na ostrove a rozdelil si ich do štvorcov podľa polohy. Človek potrebuje systém, nech robí čokoľvek. Človek potrebuje plán a sebaovládanie. Potrebuje aj odhad svojich síl.

Po piesočnej pláži vzdialenej len niekoľko krokov bežal chlapík. Pravidelne a bez radosti ako stroj. Mokré šortky mal prilepené na stehnách a na hlave handru s uzlami na všetkých štyroch rohoch. Trochu bezútešný zjav. Sakrišovi najskôr napadlo, že aj on by mal využiť tento pobyt a dať si hodinovku joggingu. Keby sa hýbal pravidelnejšie, nemal by o sedem kíľ viac, než mal mať a nemusel by zakaždým pred fyzickými previerkami drieť dva mesiace ako idiot, aby mal istotu, že ich urobí. A potom si uvedomil, že je to už vlastne jedno. Pozrel ešte raz na papier s rozpisom kontrolných bodov, a keď zistil, že v prvom štvorci už zostal iba jeden obchod, rozhodol sa, že ho pôjde hľadať až po káve.

Prešiel k najbližšej taverne, sadol si k stolíku s výhľadom na more a kývol na čašníka.

V okamihu, ako si objednal espresso a pohár vody, uvidel obďaleč Suzie s jej dvomi mamelukmi. Jeden

mameluk nakrúcal čajky, druhý niesol mikrofón na tyči a striebornú odrazovú dosku, Suzie bez prestávky telefonovala a popritom bezhlaso komandovala mameluka s kamerou, na aké plážové výjavy by sa mal zamerať.

Sakriš nemárnil čas váhaním. Plynulo sa zdvihol, nenápadne sa presunul k baru, zrušil objednávku a stratil sa v uličke medzi turistami.

Poklepala ho po ramene ani nie za päť minút. Vyšiel práve s plechovkou koly z miestneho univerzálneho obchodu. Potraviny, krémy, nafukovačky, suveníry.

- Posilňujete? - spýtala sa Suzie s pohľadom na Sakrišove bicepsy.

- Čo najmenej, - povedal. - Som lenivý.

Usmiala sa, zložila si slnečné okuliare a zažmúriala na neho. Potom sa ozvala celkom iným tónom.

- Chcela som sa vám ospravedlniť za včerajšok, - povedala krotko. - Bola som trochu líznutá, mala som z tých mojich narodenín depku, normálne nezvyknem tak dobiedzať.

- To je v poriadku, - povedal Sakriš. - Nič sa nestalo.

- Nehneváte sa na mňa?

- Nie, prečo by som sa mal?

Vyzerala veľmi krehko, keď tam tak stála a kajúčne sa usmievala.

- Ďakujem vám, - povedala.

A potom zrazu zdvihla ruky a zašla mu s nimi do vlasov, zdvihla sa na špičky a pobožkala ho. Sakriš stuhol a ona sa na okamih odtiahla, ale naozaj len na zlomok sekundy, a potom sa k nemu prisala perami, jemne

a pritom nekompromisne, zacítil jej jazyk, ako si našiel cestu do jeho úst, jej prsia, pritlačené o jeho telo, cítil jej rozbúchané srdce, jej stehno, ako sa k nemu tlačilo, zavial vietor a jeho na tvári pohladili jej vlasy a jeho počiatkové prekvapenie akosi automaticky nahradilo niečo nad tým, sila staršia a silnejšia než všetky jeho zúfalstvá, tak jej ten bozk opätoval, plnohodnotný bozk, chutila po zubnej paste a rúži, zatvorila oči, objal ju a zrazu sa mu zdala veľmi príjemná, trochu šialená, ale naozaj príjemná.

Odtiahla sa prirýchlo. Trochu sa pritom zatackala. Dotkla sa pritom svojich pier, akoby z nich ten bozk chcela zotrieť.

- Prepáčte, potrebujem, aby žiarlil, - povedala.

- Kto? - spýtal sa Sakriš prekvapene.

- On, - ukázala rukou na dvojicu svojich mamelukov. Boli pre Sakriša jeden ako druhý, zvlášť v tejto chvíli, keď mal po dlhom čase znovu v ústach ženský jazyk, nedokázal rozlišovať, na ktorého z tých dvoch ukazuje rukou, na ktorého zo zamračených chlapíkov, ktorí sa urazene šuchtali preč z ich dosahu.

- Beriete nejaké lieky? - spýtal sa jej Sakriš.

- Nie, ale asi by som mala, - povedala Suzie, vybrala vreckovku a natiahla ruku k Sakrišovi.

Uhol sa.

- Máte na perách môj rúž, - povedala.

Zotrel si ho chrptom ruky.

- Už mi to nerobte, - povedal jej Sakriš.

- Prepáčte.

- Už nikdy.

- Myslela som, že sa vám to páčilo.

- Nie som na hranie.

- Škoda, - povedala Suzie a vzápätí vyzerala, že jej je ľúto, že to povedala, že vlastne ani nechce komunikovať práve takto, spôsobom, pri ktorom má prednosť konverzačný smeč pred tým, čo by skutočne chcela povedať.

Sakriš ju tam nechal, otočil sa k moru, vyzul sa a bežal v plytkej vode, až kým sa po pláži nedostal medzi skaly. Tam sa vyzliekol a hodil sa do vody s úmyslom vyplávať tú nahromadenú frustráciu, aj keby to znamenalo doplávať až do Istanbulu.

2. kapitola

Nič nemôžete mať radšej ako to, čo vám chýba

Chrasta si tú osobnú váhu kúpil cez internet priamo počas povinného školenia o bezpečnosti práce. Za veľkými sklenenými tabuľami zúrilo leto, vnútri bolo príčinlivou klimatizáciou vychladené na pätnásť stupňov. Dievčatá oblečené v husej koži aj ich kolegov s mozgami odkrvenými po obednej pauze bralo do hibernácie. Pred koncom druhej tretiny tohto utrpenia kompetentného školiteľa natoľko dožrala neskrývaná ľahostajnosť jeho poslucháčov, že im oznámil písanie testu z prednášanej látky. Pár šprtov a psychicky labilných jedincov otvorilo notebooky a začalo si horlivo písať poznámky. Chrasta si notebook otvoril tiež a kúpil si váhu.

Bola to lesklo biela, prvá wi-fi váha s pripojením na internet, ktorá automaticky rozoznáva až osem používateľov a zhromažďuje o nich údaje o váhe, BMI, podiele tuku a svalovej hmoty. Grafy vzniknuté z tých

údajov sú pre majiteľa dostupné aj na iPhone. To sa v tom e-shope nedalo nechať.

Keď mu ju kuriér priniesol domov, mal na sebe Chrasta ešte stále oblek, ale v sebe už tri radlery v nádeji, že z neho spadne stres z horúčavy a vlastného do-drbaného života.

Položil ju na parkety v obývačke. Zapadajúce slnko v protisvetle odhalilo šmuhy na dlážke po nedbanlivom upratovaní. Otvoril okná, aby dal šancu prievanu, ale ten ju nevyužil.

Strčil do váhy baterky, spojil ju s počítačom, zaregistroval sa na internete a vytvoril dva užívateľské profily.

Vyzliekol sa donaha a postavil sa na váhu.

82,5 kg. 17,9 percent tuku, BMI 22,4.

Vypil ďalšieho radlera a znovu sa postavil na váhu. Plus pol kila.

Šiel na toaletu a vymočil sa. Mínuš šesťstopäťdesiat gramov.

Zjedol banán. Plus sto.

Osprchoval sa. Mínuš sedemdesiatpäť.

Sedemdesiatpäť gramov vážil jeho pot, ktorého sa v sprche zbavil, alebo to všetko vydýchal?

Chrasta stál nahý v záplave šikmého podvečerného svetla a hľadel na displej váhy pod sebou. A tak ho tam našla jeho žena Rory.

Vošla potichu, takže keď sa Chrasta otočil, vyrušený náhlým pocitom, že sa naňho niekto díva, strhla sa, ako-by ani nečakala, že ju tam objaví. Možno tam stála celé minúty a dívala sa naňho, ako chodí po miestnosti, pije, berie do rúk veci, váži sa a mrmle si niečo pre seba.

- Kúpil som váhu, - povedal jej.

Neodpovedala, uhla pohľadom a zašla späť do chodby. Videl ju v priezore dverí, ako sa zachytila o nízku skrinku na topánky a v miernom predklone si vyzula topánky na podpätkoch. Potom si siahla pod krátku sukňu a vláčnym tisíckrát opakovaným pohybom si stiahla tenké pančušky.

Chrasta cítil, ako sa mu zdvihol penis.

Obzrela sa.

Uhol pohľadom.

Prešla miestnosťou, vošla do spálne a zatvorila za sebou dvere.

Chrasta zacítil jej vôňu, zmes jazmínu, šampónu a zľahka spoteného tela. Vedel, že mu proti jeho vôli stojí rampa, a nemohol s tým urobiť nič iné, len si tú ponížujúcu chvíľku vychutnať až do dna. Už štyri mesiace spolu nespali. Už dva mesiace sa ani nerozprávali.

Podišiel k dverám spálne. Nepočul odtiaľ žiaden zvuk.

Potichu otvoril dvere.

Ležala na posteli iba v nohavičkách, oči mala zakryté laktom. Prikryvka zhúžvaná niekde pri nohách. Mieril na ňu zapnutý stolový ventilátor, prúd vzduchu pohyboval jemnými pramienkami vlasov okolo tváre. Svetlo žalúziami rozložené do pásov na jej nahom tele vytváralo niečo ako melioračné pásma. Nebyť otláčenných ružových čiar od podprsenky, vyzerala by ako z Pirelliho kalendára.

Chrasta nad ňou stál. V oboch zmysloch slova, ktoré prichádzali do úvahy. Je to jeho žena. Jeho. A pritom najmenej dosiahnuteľná zo všetkých žien, ktoré sa pohybovali v jeho blízkosti. Nevedel, ako sa dostali až sem. Môže ju neznášať a zároveň byť nadržaný? Môže jej ne-